

Beredda att ge allt

Möt fyra elever vid Musikkonservatoriet Falun under jubileumsåret 2017/18.

Ett inspirerande samtal om glädjen som musik och musikutövande skänker, här och nu på skolan.

Men också tankar om framtiden.

Jag sitter ned med fyra elever vid Musikkonservatoriet Falun detta vårt jubileumsår och alla kommer de från olika delar av landet. Vi smakar på ordet 50-årsjubileum och är överens om att det onekligen är en imponerande siffra, som inger respekt, när man sätter den i relation till olika estetiska program som sedan slutet på 90-talet poppat upp likt svampar ur jorden i de flesta av landets kommuner.

Samtalet är måhända en aning trevande till en början men ganska snart höjs temperaturen; det gestikuleras, skrattas och pannor rynkas om vartannat.

Att musiken och studierna engagerar det är ställt bortom allt tvivel. Ingångarna till musiken är olika, men kärleken till ämnet förenar.

Övning ger resultat

Philemon Hahn började spela violin redan vid sju års ålder och förklarar vad roligt det var redan från starten. Han märkte rätt snabbt att hans övning gav resultat. På så sätt blev allt med spelandet ännu mer lustfyllt, vilket gjorde att han övade mer, allt blev ännu roligare, han övade ännu mer – och musiken slungades iväg uppåt i en lustfylld lyckospiral.

Gymnastiken fanns förvisso som ett starkt intresse under högstadietiden, men det var aldrig någon tvekan när han under några dagar elevskuggade en kompis som redan gick på Musikkonservatoriet Falun.

– Skolan gjorde ett starkt intryck på mig och

jag bestämde mig mer eller mindre direkt för att, om jag skulle klara provspelningen vill säga, flytta de dryga sextiofem milen från Skåne Tranås till Falun.

Ett direktutskick från Musikkonservatoriet Falun spelade också in samt det faktum att Philemons lärare i violin hade talat gott om skolan. Han fick också stark stöttning från sin familj att följa sin dröm med musiken.

Dansen förklarar musiken

För Viola Karlsson Block var det annorlunda. Hon började spela klassisk oboe när hon var elva, men drogs allt mer till folkmusik och -dans.

– Det blir så mycket enklare att spela om man också förstår hur svänget ska vara utifrån dansen, förklarar Viola lyckligt och slår ut med armarna.

Två månader innan det var dags att söka gymnasiet hade Viola ingen riktigt klar idé om vad hon skulle göra med sin stundande gymnasietid. Som av en slump läste hon en liten annons i RUM'ba (Riksföreningen Unga Musikanter) från Musikkonservatoriet Falun. Viola kollade upp skolans hemsida och läste mer eller mindre varanda bokstav som gick att läsa. Direkt bestämde hon sig för att söka. Också mamma stöttade Viola till hundra att flytta de trettio milen från Sundsvall till Falun.

Musiken en förlängd röst

Mest självklart att det från början skulle bli musikens bana var det kanske för Sebastian Norén.

– Min pappa är musiklärare och jag minns att han alltid kom hem och slängde åt mig något blåsinstrument som han ville att jag skulle testa. Jag tyckte väl det var sådär, säger Sebbe och ler snett.

Men när Sebbe i trean kom i kontakt med gitarren, då klickade det. Eftersom Sebbe inte heller var den som höll på med en massa sporter blev musiken och gitarren hans förlängda röst på ett för honom lika naturligt som självklart sätt.

– Jag märkte ju att jag hade lätt för gitarren. Då kommer också glädjen som ett brev på posten.

Alla nickar instämmande när Sebbe säger detta.

”Ödmjukt framfusig”

Under tiden vi pratar har Rebecka Edlund mest lyssnat till vad de andra sagt. När turen är kommen till henne och frågan om hon tidigt kände om musik var något för henne är svaret:

– Ab-so-lut!

Hon uttalar ordet långsamt, med eftertryck och betoning på varje stavelse samtidigt som det strålar i hennes ansikte.

– Redan på dagis då kompisar lekte polis, eller mamma-pappa-barn, då lekte jag att jag stod på en scen och framträdde med min sång.

En scenapa här, tänker jag?

– O ja, utbrister hon! Mina föräldrar har fått tvinga mig att vara tyst. ”Ödmjukt framfusig” är ett citat gällande mig själv som kommer från min pappa, berättar Rebecka och de andra tre garvar instämmande när de hör detta.

Höga förväntningar

De hade alla höga förväntningar på Musikkonservatoriet Falun, som ju hävdar att den är Sveriges viktigaste musikhögskoleförberedande utbildning.

Om förväntningarna infriades? Jo, alla håller med. Philemon berättar att han närmast var ”chockad” i början av ettan, fastän på ett positivt sätt. Han blev genast indragen i gemenskapen, i en massa musikaliska projekt och njöt av detta.

Philemon hade redan innan han kom till Falun ställt in sig på att starten skulle kunna bli tuff, att det långa avståndet till famil-

jen skulle märkas. Men farhågorna kom på skam. Istället var det just det som Viola poängterar, att många kommer till Falun från olika delar av landet och därför är man mån om att hitta vänner; man blir som en andra familj för varandra med stark gemenskap och samhörighet.

Alla fyra vittnar om att det är generöst mellan åldrarna och att just åldern spelar mindre roll; alla smälter in och blir en öppen elevgrupp snarare än en uppdelning mellan Gy och HMU.

– Det handlar ju om att våga lita på varandra när man spelar, att kommunicera med varandra. Vänskapen kommer då på köpet, inflikar Sebbe.

Alla nickar igen.

Konservatorieandan

När jag frågar om vad det som jag under något decennium nu hört benämnas Konservatorieandan är för något, då börjar alla prata i mun på varandra.

– Vi spelar mycket tillsammans, då vårdas gemenskapen och alla blir stöttande i varandras satsning. Det finns en oerhört positiv inställning till det egna övandet, man peppar varandra till att verkligen vilja utvecklas. Treorna i Gy och tvåorna i HMU överför en tradition till de yngre; andan sitter liksom i väggarna.

Dröm att spela musik

Beträffande framtiden och förhoppningarna om denna är det en nykter skara jag sitter ned med. Alla vill självfallet massor med sin musik, men är också väl medvetna om att inget på något sätt är självklart beträffande jobb och utkomst.

Rebecka säger att hon tänker på framtiden varje dag. Något allvarligt kan här skönjas i blicken, som att nu formulerar hon sitt credo:

– Musik ger mig så mycket energi och den sporrar mig. Jag vill ju sprida glädje till andra, men det handlar också väldigt mycket om den glädje jag ger mig själv

Sebbe känner i nuläget en stark lust till att inte bara satsa på att bli utövande musiker utan också lära ut, medan Viola förutom sitt oboespel också har en dragning till arkitektyrket och dekoration.

Philemon å sin sida säger att man blir såväl triggad som skraj över hur svårt det är att lyckas med sin musiksatsning i förlängningen. Det är en dröm att spela musik, men ändå inte bara det enda möjliga för en själv.

Den bästa känslan

När vi avslutningsvis kommer in på detta med musikens kraft och varför dessa fyra ungdomar är just där de är idag, då sammanfattar Violas historia allt så tydligt, glädjen i samhörigheten av att spela tillsammans: hon vill ständigt tillbaka till kraftfältet som uppstod den gången då hon på ett folkmusikläger tillsammans med sextio personer i åldrarna 10-80 år möttes i en gemensam låt; uppleva energin igen och igen.

Eller den förklaring till musikens magi som alla fyra gemensamt formulerar:

– Att få uttrycka sig själv, skapa, få ge av sig själv; då känner man att man lever. När man satt en konsert, när man känner att det verkligen funkar, då uppstår något obeskrivligt, den bästa känslan av alla, känslan som inte kan jämföras med något annat och inte heller går att få av något annat.

Vill ge allt

Om dessa fyra elever kommer att söka till musikhögskolan och göra vad som krävs för att gå vidare med sin musik?

Rebecka sammanfattar det hela lakoniskt:

– Jag är beredd att ge allt!

Blicken hos de övriga tre signalerar ett tyst samförstånd.

LEIF ÅKE WIKLUND

FAKTARUTA 1

1. Philemon Hahn, 19 år, från Skåne Tranås. Huvudfack: violin. Gy3, klassiska linjen.
2. Viola Karlsson Block, 18 år, från Sundsvall. Huvudfack: oboe. Gy2, folkmusiklinjen.
3. Sebastian Norén, 18 år, från Borås. Huvudfack: gitarr. Gy2, jazzlinjen.
4. Rebecka Edlund, 19 år, från Göteborg. Huvudfack: komposition. HMU1, kompositionslinjen.

FAKTARUTA 2

Musikkonservatoriet Falun har fyra inriktningar:

1. klassisk musik
2. jazz
3. folkmusik
4. komposition

Musikkonservatoriet Falun har:

- en treårig gymnasial linje (Gy)
- en tvårig eftergymnasial linje (HMU – Högre Musikhögskoleförberedande Utbildning)
- riksintag.